N°. 58. A°. 1833.

MAANDAG DEN 22sten JULIJ.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 19 *Julij* 1833.

De Gouvernements Secretaris maakt bij deze bekend, dat op heden door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche W. I. Bezittingen, is genomen de navolgende Resolutie:

»Ontvangen hebbende eene Ministeriële »depêche, dd. 1 Junij dezes jaars, N°. B. K/A., »houdende onder anderen kennisgeving, »dat het *embargo* op de Nederlandsche »Schepen, door de Britsche en Fransche »Gouvernementen in der tijd gelegd, is »opgeheven, en dat de dien ten gevolge »door het Nederlandsch Gouvernement »genomen wederkeerige maatregelen zijn »buiten werking gesteld;

»Herzien Onze Resolutie van 2 Januarij »dezes jaars N°. 2, waarbij op alle Neder»landsche Schepen en Vaartuigen binnen »deze Kolonie aanwezig, of de alsnog »mogten aankomen, *embargo* is gelegd;

»In aanmerking nemende, dat de redenen »welke tot dien maatregel aanleiding hebben »gegeven, alsnu hebben opgehouden te »bestaan;

»Heeft goedgevonden en verstaan:

»Het *embargo* op de Nederlandsche »Schepen en Vaartuigen op te heffen, »zoo als geschiedt bij deze."

Strekkende deze aankondiging, om elk en een iegelijk, wien zulks mogt aangaan, met den inhoud daarvan bekend te maken.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Ten gevolge der advertentie van den voormaligen President van het Gemeente Bestuur, dd. 6 September 1832, zijn onderscheidene goederen, gered uit den brand van den 3den op den 4den derzelve maand, op het Locaal van hetzelve Bestuur bezorgd, en onder bewaring van den 2den Commies C. A. FISCO gesteld geworden, ten einde door de eigenaren te worden gereclameerd en afgehaald. Eenige dier goederen echter tot dusverre zonder navraag gebleven zijnde, zoo worden degenen, welke daarop eenige aanspraak mogten hebben, uitgenoodigd, om uiterlijk binnen den tijd van *drie* weken na dato dezer, hun regt daarop te doen gelden; zullende na verloop van dien tijd, de overblijvende goederen, publiek worden verkocht.

Paramaribo, den 19 *Julij* 1833.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

PARAMARIBO, den 21 Julij.

In de Curaçaosche Courantan van het laatst der maand April, en het begin van Mei, leest men het volgende:

Verleden Zondag, den 21 April, des namiddags, is aan den beneden kant des haven monds op strand geloopen de Deensche Brik *Integrity*, Kapt. *Coppell*, komende van St. Thomas.

Men zegt dat bij het binnenkomen van de haven er een kabel, welke aan den wal was vast gemaakt om de Brik binnen te halen, gesprongen was, zoo dat dezelve door den sterken noorden wind, met den achtersteven naar den wal gedreven werd. Onverwijld werd er door Z. M. Brik *De Courier*, de manschappen van het Garnisoen en de Koopvaardijschepen in de haven hulp verleend; doch ongelukkiglijk waren alle pogingen om het vaartuig vlot te krijgen vergeefsch; men was eindelijk genoodzaakt de masten te kappen en het wrak te verlaten.

Wij lezen in het Caracasche nieuwsblad *El Consico*, onder dagteekening van 18 Februarij, dat de provinciale deputatie van Caracas zich gewend heeft tot de Kamer der Vertegenwoordigers van het tegenwoordige Congres, met verzoek om de Feestdagen te verminderen, aangezien de menigvuldigheid derzelven, het volk een derde gedeelte van het jaar verhinderd te werken.

Het blijkt ook dat er verzoekschriften ingeleverd zijn, om de *tiendens* te vernietigen en de renten van de geestelijke goederen *(censos pios)* te verminderen.

Sedert de aanstelling van eene geregelde administratie, hebben de publieke zaken eene betere wending genomen. Alle onderwerpen die de oude verbitteringen zouden kunnen verlevendigen, laat men ongerept, uit vrees dat zij de wonden, die pas gesloten zijn, niet weder zouden openen.

De President wijdt al zijne zorgen toe, om den vrede te bevestigen, de volvoering der wet te verzekeren, het regeringsstelsel te bekrachtigen en eindelijk alles voor te bereiden om zijn' opvolger zijne werkzaamheden gemakkelijk te maken.

Tot heden toe worden zijne popingen met een goeden uitslag bekroond. De meerderheid der Staten hebben het plan van Zavalera aangenomen en hunne verkiezingen worden met de grootste orde gedaan. Binnen korten tijd zullen wij een algemeen kongres hebben, waarin de leden, die zich door hunne bekwaamheden, hunne liberale gevoelens en hunne openbare diensten onderscheiden hebben, in groote meerderheid zullen zijn. Wanneer de keuze tot het presidentschap beslist zal zijn, zal ons dan niets meer ontbreken, om de order te herstellen en onze rust te verzekeren.

Er is besloten dat een groot gedeelte der militaire korpsen, die gedurende de revolutie geworven zijn, bedankt zullen worden. Men stelt zeer schielijk, daar al de hervormingen, die uit hunnen aard, geene vertraging toelaten, en men neemt alle noodzakelijke middelen, om die welke tijd vereischen, te verzekeren.

In de Londensche Dagbladen van 22 Mei leest men het volgende artikel:

Wij hebben het genoegen te melden, dat een preliminair tractaat door de Gevolmagtigden van Groot-Brittanje, Frankrijk en Holland is onderteekend. Volgens deze overeenkomst zal het embargo van op de Hollandsche schepen in de Engelsche en Fransche havens onverwijld worden opgeheven, en de hindernissen van derzelver scheepvaart, met opzigt tot het Hollandsche Gouvernement, worden weggenomen. De gemeenschap zal tusschen de respective partijen en Holland op denzelfden voet geplaatst worden als voor de Fransche expeditie van jl. November. De wapenstilstand tusschen Holland en Belgie zal voortduren tot op het bepaaldelijk vast stellen eener besliste scheiding, en tot op dien tijd zal de Schelde vrij blijven. Deze conventie is met den Hollandschen Plenipotentiaris gesloten, en naar 's Gravenhage afgezonden.

Men heeft eenigen tijd zich onthouden van melding te maken van de tegenstrijdige geruchten nopens eene schikking tusschen Holland en Belgie. Thans kunnen wij verzekeren, dat Z. M. de Koning der Nederlanden toegestemd heeft tot eenen onbepaalden wapenstilstand en tot de vrije vaart op de Schelde, welke zullen blijven bestaan, zoo lang de onderhandelingen voortduren over een bepaald vredesverdrag tusschen de beide landen.

Het dagblad *de Lynx* deelt het volgende mede nopens eenen Hollandsche sergeant, dien de Franschen gevangen hebben gemaakt. »Hij werd naar het hoofdkwartier gevoerd en aldaar deed de Maarschalk GÉRARD hem ondervragen. Hij weigerde hardnekkiglijk op de vragen nopens de Citadel te antwoorden. Men wilde nu zijne tong door middel van wijn losmaken. De Fransche onderofficiers namen hem tot dat einde onder zich, roemden quasi de dapperheid der Hollanders en schonken hem dikwijls in. Men was nu onderling vrolijk en spraakzaam; doch zoodra men op het punt van de Citadel kwam, begon de sergeant een ander gesprek. Ongeduldig wordende, stelden de Franschen hem voor, om de gezondheid der Franschen te drinken. *Neen, — antwoordde hij — ik drink niet op de gezondheid van lieden, die anderen komen aanvallen met tien tegen één.* »Welnu," hernamen de Franschen, drinkt dan op de gezondheid van de Belgen, uwe oude kameraden, waarmede gij zoo lang gediend hebt." — *Neen, ik drink alleen op de gezondheid van Koning* WILLEM *en op die der Hollandsche natie!* — De Franschen bewonderden den stouten krijgsgevangen, en klonken hartelijk met hem."

In onderscheidene Duitsche Dagbladen van 14 Mei leest men, dat een aanzienlijk Handelshuis te Triëst, hetwelk met den eersten Minister van Mehemed-Ali in naauwe betrekking staat, de tijding van de eerdaagsche vredesluiting uit Alexandrie heeft ontvangen. Ibrahim-Pacha heeft van zijnen vader den last bekomen om onverwijld den vrede te onderteekenen. Uit Konstantinopel wordt, integendeel, gemeld, dat Ibrahim van zijne eischen niet wil afzien, en dat de Porte hem heeft uitgenoodigd eenen gevolmagtigden naar Konstantinopel te zenden. Hieruit blijkt dat de Sultan geneigd is toe te geven, ten einde den vrede tot stand te brengen. Voor het overige ligt het, naar luid van de door Rusland gedane verklaring, dat hetzelve zijne troepen niet zal terug trekken, dan nadat Ibrahim het grondgebied aan deze zijde van den Taurus hebbe ontruimd, bezwaarlijk meer in de magt van den Sultan om de landstreek, welke aan deze zijde van de genoemde bergketen ligt, af te staan. Ook schijnt het dat het Engelsche Kabinet daartegen zou protesteren, vermits dit Pachalik het beste constructiehout oplevert, en het Engeland niet onverschillig kan wezen, Ibrahim de middelen te zien verkrijgen om zijne zeemagt aanhoudend te vergrooten. Men zal derhalve eerst uit Konstantinopel nadere berigten afwachten, alvorens den tegenwoordigen stand der onderhandelingen te kunnen beoordeelen.

MENGELINGEN.

EEN ZEDELIJK VERHAAL.

De laatstverloopene jaren zijn zoo rijk in merkwaardige gebeurtenissen, dat verhalen van vroegere voorvallen, hoe gewigtig ook op zichzelve, schier geen belang meer wekken. De Revolutie in *Frankrijk*, met al hare verschrikkelijkheden, en met alle treurtooneelen der uitgewekenen, is reeds eene verouderde geschiedenis, en zal misschien eerst na verloop van eene eeuw weder merkwaardig genoeg zijn om opgedolven te worden, omdat zij alsdan het aantrekkelijke der oudheid paart met het bekoorlijke van ongehoord te zijn. Die tijden van hevig ontstokene driften leveren niettemin, bij eene menigte van gruwelen, ook, als tegenwigt in de vergelijke weegschaal der menschheid, vele schoone trekken op van de edelste gewaarwordingen, om ons daardoor weder als met de menschheid te verzoenen. De volgende zal hieronder voorzeker geene onbelangrijke plaats bekleeden.

De Graaf *van Lisban*, was een der ongelukkigen, welke door de wreedheden dier dagen gedwongen werden, hun vaderland te verlaten, en in vreemde landen om te zwerven, ten einde althans veiligheid des levens te erlangen. Hij kon echter den onuitdoofbaren wensch, om zijnen geboortegrond op nieuw te betreden, niet lang weerstaan, en keerde naar *Frankrijk* terug, in weerwil van het bloeddorstig decreet, dat elken uitgewekene ten dood veroordeelde, zoodra hij *Frankrijks* grenzen weder betrad. Het eerste berigt hem bij zijne terugkomst in het langgewenschte vaderland verbeidende, was, dat niet alleen al zijne goederen verbeurd verklaard, zijne vrienden en magen gevangen of om hals waren, maar dat hij zelf ten dood veroordeeld, en der hebzucht van iederen verachtelijken, die hem zou willen verraden was prijs gegeven. Dus bevond zich deze ongelukkige nog meer eenzaam en verlaten onder zijne eigene landgenooten, dan hij ooit te voren onder vreemden was geweest. Hij had te *Parijs* geenen enkelen vriend of bekende, tot wien hij zich kon wenden, en aan wien hij zich kon toevertrouwen. Het gelukte hem evenwel, hier verscheidene weken zich onbekend en schuil te houden; maar eindelijk werd hij ontdekt, en er bleef hem, bij het vooruitzigt op eenen zekeren dood, geene de minste hoop over. In dezen radeloozen toestand nam hij het besluit, zich in een hem geheel onbekend huis, dat hij in de straat *Clairy* vond openstaan, te redden. Beter dan hier had hem echter zijn goede geleigeest nergens kunnen brengen. Een winkelier in het klein, met name *Hubert*, was de bewoner van dit huis. Zonder dat deze den Graaf in het minste, zelfs niet bij naam, kende, nam hij hem liefderijk op, betuigende, dat hij de grootste aanspraak op zijnen bijstand had, dewijl hij hulpbehoevend was. Dadelijk maakte hij schikkingen, dat hem het donkerste en verborgenste gedeelte van zijn huis ten verblijf werd afgestaan, en deelde, onder het grootste gevaar, gedurende volle zes maanden, zijn spaarzaam brood met hem. Toen verscheen eindelijk de dag der redding, waarop de beide partijen, die *Frankrijk* met jammer en bloed vervulden, hare wapenen tegen elkander keerden, en, door beider ondergang, het betere gedeelte rust en veiligheid schonken. De Graaf *van Lisban* genoot in eene ruime mate de vruchten dezer verandering. Hij verkreeg nu niet slechts gelegenheid zijne schuilplaats te verlaten, maar werd ook, voor een groot gedeelte, in het bezit zijner goederen, in de nabijheid van *Parijs* gelegen, hersteld. Onder het levendigst gevoel van dank en scheidde thans de Graaf van zijnen edelen weldoener. Het bezit zijner goederen had voor hem eene des te grootere waarde, omdat zij, door de nabijheid aan *Parijs*, hem dikwerf in de gelegenheid stelden, zijne vrienden te komen zien. Het waren dan bestendig dagen van het grootste genot, die *Hubert* met zijne vrouw en beminnelijke dochter *Louiza*, bij den Graaf sleet; alle weken kwam er gewoonlijk één zoodanige dag, waarnaar men steeds verlangend uitzag. Daar intusschen het bestaan van vader *Hubert* zich ook wat verbeterd had, zoo begon hij met ernst er aan te denken, om zijne éénige, schoone dochter voegzaam uit te huwelijken. De zoon zijns buurmans die met een braaf gedrag, een bevallig voorkomen verbond, scheen hem alle eigenschappen te bezitten, welke zijne dochter zouden kunnen gelukkig maken; ook de uitwendige omstandigheden kwamen met zijne wenschen overeen. Terwijl deze vereischten door de wederzijdsche ouders naauwkeurig overdacht en onderzocht werden, hielden de jongelieden zich bezig met eikanders genegenheid te leeren kennen; maar hadden niet half zoo veel tijds daartoe noodig als de eersten, want hunne harten openden zich voor elkander. Er scheen dus niets te zijn, wat zich tegen het geluk der jongelieden aankantte; toen op eenmaal het lot zijne wispelturigheid aan deze vergenoegde menschen deed gevoelen. Eene treurige ondervinding heeft reeds dikwerf geleerd, dat de welstand der braven gewoonlijk slechts zoo lang duurt, tot dat zij met eenen bedrieger in aanraking komen; en dit ondervond ook *Hubert*. Hij schonk een al te groot vertrouwen aan menschen, die hetzelve misbruikten, hem tot gewaagde ondernemingen bragten, en aldus in het ongeluk stortten. Misschien zou de verbindtenis zijner dochter nog in staat geweest zijn hem te helpen. *Charles*, haar beminde, was ook een veel te braaf mensch, om de ouders zijner aanstaande echtgenoote tot armoede en jammer te laten vervallen: maar, hij was geen beschikker van zijn lot. Zijn vader verstond de intrestrekening veel beter, dan die der gewaarwordingen van het hart. In de eerste dwaalde hij dus niet; in de laatste grovelijk. Hij begreep duidelijk, dat het gemiste bruidsgoed een nadeelig saldo zou opleveren, berekende, dat ook de genegenheid der jongelieden moest ophouden, en nam alzoo de gegevene toestemming weder terug. Wie schetst echter de smart van den jongeling, bij dit onedel gedrag des ongevoeligen vaders? Zijne wijze van rekenen verschilde zoo zeer van die des vaders, dat hij getrouwheid en wederkeerige liefde als hoofdsom, bij eene verbindtenis voor het geheele leven, in aanslag bragt; en hij was met zulk eene onbepaalde liefde aan zijne dierbare *Louiza* verbonden! Vader *Hubert* ijverde te vergeefs, om zich aan het dreigend gevaar te onttrekken. Alle vrienden, tot welke hij zich zou kunnen wenden, waren of zelve te arm om hem te helpen, of hadden hem reeds bij het dalen van zijnen voorspoed verlaten. Slechts de Graaf was hem als vriend bijgebleven. Doch het kiesch gevoel van vader *Hubert* veroorloofde hem niet, den man om hulpe aan te spreken, wiens weldoener hijzelf weleer geweest was. De vrouw was reeds vroeger op de gedachte gekomen, om den Graaf met hunnen nood bekend te maken. »*Want* (zeide zij tegen haren man) *wij hebben hem immers een' grooten dienst gedaan.*" — »*Des te meer reden hebben wij, om dien niet door het vragen van belooning te verkleinen*," antwoordde *Hubert*. — »*Wij hebben immers zijn leven gered.*" — »*Des te beter voor ons.*" — »*Hij is een edel en fijngevoelig mensch.*" — »*Daarom moeten wij zulks niet minder zijn.*" — »*Ik ben verzekerd, dat, zoo hij ons ongeluk kende, hij ons spoedig zou helpen.*" — »*Dat geloof ik ook; maar, zoo wij ons toch eens in hem vergisten, en hij dacht gelijk zoo vele andere menschen, welk eene verandering zou dit dan voor ons zijn! Ik zou het laatste en éénige goed, dat ik nog bezit, het geloof aan de vriendschap verloren hebben. En dus, kort en goed, vrouw! ik verbied u, aan den Graaf te schrijven.*" Daar zij gewoon was haren man onbepaald te gehoorzamen, had hij den ernstigen toon, waarop hij deze laatste woorden sprak, wel kunnen sparen; zij zou toch niet tegen zijnen wil gehandeld hebben.

HELDENDAAD VAN PRINS *LEOPOLD* GENAAMD: *KONING DER BELGEN.*

Die prins heeft zijne vlugt van Leuven naar Mechelen in Augustus 1831 willen goed maken, en heeft zich daarna in de Fransche loopgraven gewaagd. De *Emancipation* kan de dapperheid van dien vreemdeling niet vergeten, en zegt: *Ce prince a fait admirer son sang froid et son courage!* dat is: De prins heeft zijne koelbloedigheid en moed doen bewonderen? LEOPOLD had nog geene Hollandsche soldaten gezien, dewijl zijne vlugt in Augustus 1831 zoodanig was, dat hij niet durfde omkijken. Nu stond hij achter de Fransche hulpbenden en achter de Fransche schanskorven naar de Hollandsche soldaten te loeren, ten einde zijne nieuwsgierigheid te voldoen en de Moerasbewoners te bewonderen of te verwenschen, welke de Belgen hem als lafhartig hadden afgeschilderd en waarvoor hij echter zoo had moeten draven. Nu zullen wij zijne dapperheid beschrijven, zoo als het Fransche legerberigt dit mededeelt: »Na eenige oogenblikken geloerd te hebben, keerde hij zich, deelde zijne opmerking aan zijn gevolg mede: *dat de Hollanders heden geene shako's ophadden, maar policie-mutsen; even als de werkers in de loopgraven. Ik verwijder mij* — voegde de held er bij — *want zoo de Generaal* CHASSÉ *wist, dat ik mij hier bevond, zou hij mij zekerlijk op eene vreemde wijze groeten.* — Wil men de eigen woorden van den held-van-de-loopgraven weten? Deze zijn Fransch. LEOPOLD was eerst een halve Duitscher en een halve Engelschman, maar nu een halve Belg en een halve Franschman en spreekt nu dus Fransch: *Si le Général* CHASSÉ *me savait ici, il me saluerait sans doute d'une singuliere façon.* Nu spoedde hij zich weg, uit vrees dat CHASSÉ mogt beginnen te vuren. — Deze dappere daad moeten nu de Fransche en Belgische dagbladen bewonderen!

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Het Rostokker Bark-Schip *Die Sorgsamheit*, Kapt. CORDUA, zijnde den 29 Mei van *Amsterdam* gezeild; — Passagiers: de Heeren T. CORDUA, A. HULSEN en NICHOL.

UITGEKLAARD.

Het Noord-Amerik. Schip *William en Henry*, Kapt. M. A. PARSON, naar *Amsterdam*; lading 566 vaten Suiker en 4 balen Katoen.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.